

kan niet stil blijven. Waarom kan ze niet afwachten? Weet ze niet, dat altijd de vrouw moet afwachten.... aanstoken en dan afwachten? Tschjimpie besnuffelt haar en nu kan ze zich niet meer beheerschen. Ze springt tegen hem op en tegen hem aan, hijgend en knorrend, zich wendend en keerend, hem bedelvend onder een te grooten stortvloed van liefkoozing.... ze vergeet, dat zij het vrouwtje is, de passieve, ze toont hem, dat ze wel weet, hoe een bruidsnacht eigenlijk is.... en ze likt hem op zijn zwart, dedaigneus neusje en hapt naar hem.... hap.... snap.... knauw!! Haar stemmetje wordt heelemaal hoog, ...straks krijgt ze nog een hysterische toeval....!

Ze zijn alleen in de kamer.... Midden op het tapijt zit Tschjimpie; onverschillig, koel, gereserveerd zit hij daar met wat gehinderde gêne....

Opeens....

Wat gebeurt er op straat?!

Als onttooverd schiet Tschjimpie uit zijn strakheid los en vliegt naar het raam.

Op straat holt de kleine, bruine hond en achter haar aan, jankend, huilend, jammerend, een lange sliert honden. Als een magneet trekt zij ze aan. Uit alle hoeken, uit alle gaten stuiven ze te voorschijn, met wild huilende stemmen. Waar komen ze allemaal vandaan? Mijn God.... De taks met zijn leelijke, rechte pooten en de terrier met zijn idiote onafgehakte staart en de dobberman met zijn onwijze onverminkte ooren en de setter met zijn topzwaren kop en.... en al de andere honden, die hij nooit gezien heeft en die niemand ooit gezien heeft, uit alle deelen van de wereld stormen ze aan; met een electrischen schok is een draadloos bericht door hun zenuwen gevlogen.... en nu rennen ze daar, zeven toonladders door elkaar jankend.... Awoeii, oewaaii, jahooii, joejoeii!

Als een gek bonst Tschjimpie tegen de ruit op. Alle sloten zijn gesprongen, alle banden zijn geknapt.... alle geboden, alle wetten, alle plichten spatten uiteen! Er is maar één stem. De stem van de werkelijkheid!.... Met een doordringende kef plonst Tschjimpie omlaag.... Er staat een deur open. Hoe is dat mogelijk? Is er eenmaal gerechtigheid? Of is het de ironie van de zonde? Tschjimpie vliegt naar buiten, hij buitelt bijna over zijn kop van haast, zijn schor stemmetje schreeuwt door de straat. Alle manlijkheid is in hem ontwaakt.... hij weet zich de meerdere van al die plebejers.... weet zich de uitverkorene.... weet, dat alleen hij weet en begrijpt, wat dat vrouwtje weet en begrijpt.... Dat vrouwtje, dat zij allen bedreigen.... Alsof het vrouwtje hem komen voelt, staat ze stil. En dan.... als een paar gelieven, die heel lang gescheiden werden, vliegen ze elkaar aan en vergoeden elkaar alles, wat de wereld hun onthouden heeft.... Een volmaakt begrijpen, een volmaakte harmonie, een zegevierende voltrekking van wat altijd geweest is en altijd zijn zal.... Tschjimpie vervult een dubbele opdracht.... Hij onttrekt haar aan de anderen en verdedigt dit recht.... Om